

J. J. PÉREZ BENLLOCH

Efectes col·laterals

“La solsidea sobtada del Partit Popular tindrà conseqüències d'imprevisible abast al País Valencià. Els socialistes hauran de respondre al repte que els suposa la reconciliació amb la seua clientela i el PP ha de veure com soluciona la brega entre els seus dos pollastres i troba ‘pessebre’ per a tant de personal cessant”

És obvi que tots els trets decisius de les passades eleccions estan ben descrits i analitzats amb precisió pels especialistes als mitjans de comunicació. Ens sembla ociós reiterar-los, llevat dels inevitables per a la coherència d'aquestes ratlles escrites des de la perspectiva del País Valencià. Com per exemple que, certament, el PSPV-PSOE ha guanyat quasi 300.000 votants i li ha llevat dos escons al PP, un a València i un altre a Alacant, i ha estat molt a prop a Castelló, on els conservadors han perdut vuit punts. Tanmateix, no podem oblidar que aquestes circumscripcions són encara un graner impressionant de vots per a la dreta: 1,2 milions. O siga, que, tocant a opcions de futur autonòmic, ambdues formacions majoritàries tenen motius per a l'optimisme. I problemes, també en tenen de problemes, diguem-ne que com a efectes col·laterals.

Així, el reconfortat PSPV no hauria de creure que la progressió registrada ha estat fruit dels seus mèrits, o de l'atractiu polític dels candidats que ha presentat. La seua ha estat, evidentment, una sort decantada de la mateixa que ha dut Rodríguez Zapatero a la Moncloa. La vespra de la tragèdia terrorista ningú no hauria donat un cèntim per l'èxit que han aconseguit les llistes socialistes, que haurien complert repetint els resultats precedents. La seua, la del PSPV, ha estat una campanya melsuda i buida de missatges mobilitzadors o innovadors. Amb l'excepció de Castelló, on el “cas Fabra” –presumpte empori de corrupció– obligava a fustigar, la proposta d'alternatives i la crítica al Govern ha estat d'allò més versallesca. Dit amb altres paraules: els socialistes valencians han de millorar la nòmina de candidats disponibles i no esperar l'ajuda insòlita dels fanàtics i la polarit-

zació del vot, que tant els ha beneficiat.

A la vorera d'enfront els conflictes que ha propiciat la desfeta electoral –tot i que el PP conserva el Govern autonòmic amb majoria absoluta– són d'altra mena. Per començar, se suposa que s'agreujarà la confrontació entre el president de la Generalitat, Francesc Camps, i el fins ara ministre de Treball i president regional del partit, Eduardo Zaplana. Frustrat el destí d'aquest a Madrid, no li resta més opció que l'ostracisme –impensable donat el seu tarannà ambiciós– o la lluita per retenir l'hegemonia en l'àmbit valencià i garantir el sou i el càrrec als seus lleials. La qual cosa no sols és un entrebanc per a la gestió i consolidació política de l'actual president autonòmic, sinó també un problema per als socialistes, habitualment desvalguts i encogits davant l'ex-molt honorable.

En resum: la solsidea sobtada del Partit Popular tindrà conseqüències d'imprevisible abast al País Valencià. Els socialistes hauran de respondre al repte que els suposa la reconciliació amb la seua clientela i el PP ha de veure com soluciona la brega entre els seus dos pollastres i troba “pessebre” per a tant de personal cessant o sobrant que tenia preparades les maletes per a triomfar a Madrid amb un Govern fort i un Zaplana totpoderós. Ara els hi cal administrar la pobresa casolana.

J. J. Pérez Benlloch és periodista